

Стилиян ***ЧИЛИНГИРОВ***

МОЛИТВА

Пази ни, Господи, децата,
дари им здраве и живот,
че те са бъдещето свято
на целий български народ!

Едни те пълнят ни душите
с надежда, вяра и любов,
и светят ни през тъмнините
по пътя на живота нов.

Недей лишава от звездички
Ти наший роден небосвод!
О, Господи, закриляй всички
деца на българский народ!

* * *

Аз съм миг и вековечност,
аз - прашинка и скала,
безначална безконечност,
слънчев блясък и мъгла.

Бог е в мен и аз съм в Бога,
сам, нищожен и велик.
Аз съм кротост и тревога,
аз съм вечност, аз съм миг.

ТРИПТИХ

Камбанен звън оглася заснежений шир
и кани за молитва тиха и смирена;
потръгват богомолци къмто църква, мир
да найдат за душата в скърби потопена.

Христос се днес намери – Бог и човек,
изпратен от Всевишний долу на земята.
И бързат те в молитва да намерят лек.

Па връщат се с надежда в хижите си те:
о, Той не ще ги нивга сред беди остави!
И шепнат устни: „Майко, Твоето Дете
в полето бойно наш'те нека не забрави!“

А тамо ни кандило, ни камбанен звън.
Набожен трепет мрака плахо нарушава,
и бедните в окопа, не видели сън
от месец вече бдят над род и над държава.

Пред тях ги дебне врага, закопан и скрит
и строгий на живота жребий – смърт без
време,
ала за тях е подвиг храбър и честит –
на Македония клета рухналото бреме.

О, този край от своя първи час Христа
далеч в съдбата тежка вече изпревари:
веднъж ли Ирод Него кла, Пилат с кръвта
веднъж ли към Голгота Него натовари?

След Ирод други Ирод, след Пилат –
Пилат
нечакан идеше да дири нови стърви.
И този, който беше пъргав, беше млад,
той мреше в таз страна, той мреше първи!

И пак: Христос се днес роди:
нещастна Македония е веч свободна!
За нея врагът иска сълзи и беди,
живот и мир желае волята народна!

Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове

ISSN 2738-7798

Йскри в Йскрец словесното огниво. И сее във душата светлина. Сеяч е то на дефицитно слово, разнасящо човешка топлота.
П. Пеев

ИСКРИ

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Брой 20, ЮЛИ, 2021 г.

„Йоаким и Анна, които по закона на благодат-та бяха праведни, чадо благодатно нам родиха…за спасение в дома Давидов.“ [1]

ПРАВЕДНИТЕ ЙОАКИМ И АННА

Както всички знаят, това са родителите на Мариам, която по-късно, по Божията воля, стана св. Богородица.

Православната Църква ги почита като праведни богоотци (земни прародители на Бога). Паметта им се чества на девети септември, а на двайсет и пети юли празнуваме успението на св. Анна.

Йоаким и Анна живеели в Галилейския град Назарет. Св. Йоаким произлизал от рода на цар Давид, на когото няколко века по-рано Бог предсказвайки обещал, че от неговото коляно ще се роди спасителят на света Христос.

Родителите на св. Богородица били твърде смирени и добродетелни хора. Често раздавали милостиня и изпълнявали закона Господен.

Бог ги обикнал и ги определил да се сдобият с чедо – пресветата Дева Мария, Майката Божия, „по-честна от херувимите и несравнимо по-славна от серафимите…“ и всички светии. Нейното рождение, както и рождението на св. Йоан Предтеча, било възвестено от ангели. Йоаким и Анна се сдобили с рожба след петдесет-годишно съпружество, престарели и заклеймени от обществото като бездетни.

Историята на това свято семейство е чудна, а дадената им рожба – божествена.

Продължава на стр. 2

1. *Из тропара на праведните Йоаким и Анна*

Православната традиция предава от век на век богатството си, като освен Свещеното Писание, тя се обогатява, събирайки и записвайки и т.нар. Свещено Предание. Неговите безценни слова ние откриваме в творенията на Светите Отци, Църковната история и житията на светиите.

Именно там четем и за това свято семейство, което в продължение на години търпяло укора на безчадството. Той изключително много тежал в техните души. Както днес, така и в онези далечни времена, липсата на чеда несправедливо се считала за божие проклятие. Това никак не отчайвало праведните люде и те, въпреки своята участ, не преставали да таят надежда, че Бог не ще ги остави без чеда и ще благослови дома им с рожба.

Веднъж, когато бил в храма, за да принесе жертва за великия празник, Първосвещеникът и другите взели да укоряват Йоаким за греховете му, като изтъквали, че Бог не го е надарил с деца. Те го изгонили, казвайки, че той е недостоен да принася Богу дар. Това премного натъжило Йоаким. Той излязъл от храма и безутешно тъгувал, когато всички се веселели и радвали заради празника. Било му толкова тежко, че той не искал да се върне у дома си, а отишъл в пусто място, където пасли стадата му. Там той със сълзи безутешно се молел, но също така си спомнял и за безбройните милости, които Господ проявявал към своя народ. Така, в молитва той се утешил и започнал да възвръща надеждата си в Бога. След това той дал обет да прекара четирийсет дни в пост и молитва в пустинята.

Спазвайки тази древна традиция и ние днес постим, дори повече от четирийсет дни, през периода на Великия пост. Осъзнавайки нашата слабост и безволие и изповядвайки личните си грехове, ние принасяме тази духовна жертва, просейки Божията милост и опрощение.

В евангелието от Матея има едно изречение, казано от Спасителя, а именно: „*Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост.“*. Евангелският контекст ни помага да разберем, че Христос говори за болестта, която неговите ученици не са могли да излекуват. А тя, както става ясно, може да бъде излекувана само с „молитва и пост“.

За това общовалидно правило трябва да се сещаме и днес, когато се сблъскаме с какъвто и да е проблем. Вместо това, множество народ посещават различни врачки и баячки, които не само, че не помагат, но допълнително утежняват ситуацията, като подклаждат суеверието, маловерието и лишават човека от собствените му сили и възможности. По този начин те го обвързват с връзките на постоянната зависимост и невъзможност да се справи и с най-дребния си житейски проблем.

В онези времена и праведната Анна чула за случилото се в храма и взела да тъжи и безутешно да плаче. Седейки на сянка под едно дърво, тя вдигнала глава към небето. Тогава в клоните на дървото видяла гнездо с малки птиченца, които писукали нежно, чакайки майка си да им донесе храна. Тази картина още повече усилила скръбта ѝ, и тя в молитва изплакала: „*Навярно аз съм най-грешна от всички в света и затова Бог ме е лишил от щастието да бъда майка. Всички милват децата си, а аз съм лишена от тая утеха. И птиците небесни имат свои птиченца, и зверовете земни – деца. И земята принася плодове на Небесния Отец“*. Скоро нейната тъга се обърнала на радост, защото изведнъж видяла пред себе си Ангел Божий, който ѝ казал*: „Анно, Анно,…ти ще родиш преблагословена дъщеря! Чрез нея…ще се даде благословение на целия свят“…ще я наречеш Мариам.“*.

В същото време Ангелът известил и на Йоаким*: „…Жена ти ще роди дъщеря, за нейното рождение ще се зарадва целият свят…“*.

Всичко това се случило. Йоаким принесъл големи жертви и всички славели Бога за чудото и проявената милост. Праведните родители пазели своята дъщеря като зеницата на окото си, но така също и помнели думите на Ангела. Представили своето дете на Бога и го посветили на служба в храма. Скоро след това се споминали.

По сходен начин се родил и св. пророк и предтеча Йоан, когато родителите му Захарий и Елисавета били на преклонна възраст.

В древност на патриарх Авраам и съпругата му Сарра бил обещан от Бога син-родоначалник на велик народ, многоброен като „морския пясък“.[2] Това станало, когато Авраам и Сарра били вече престарели, но те през целия си живот не изгубили надежда, че Бог ще изпълни обещанието си. И Той наистина го изпълнил, защото Господ не лъже! (Ср. Йоан 3:11)

Техният син Исаак е предобраз на Христос. Както Исаака и Той бе обещан на света, стана Родоначалник на голям народ – всички християни. Както Исаака, бе пожертван на Голгота за нашите грехове. А най вече се роди по чудесен начин – от Девицата Мариам, както, по божие вдъхновение, бе предрекъл шестстотин години по-рано пророк Исая: „*…ето, Девицата ще зачене и ще роди Син, и ще Му нарекат името Емануил.“ (Ис. 7:14).*

Така Бог осъществявал святата Си воля по отношение на грешното човечество, което никога не оставил. С чудесни и велики събития Той въздигал пророци и съдии, благочестиви царе, които възпявали Твореца и очаквали Месията. Много от тези божествени и определени от Бога хора (старозаветната личност Мелхиседек, пророк Илия, св. Богородица, а някои слагат в това число и св. евангелист Йоан) църквата приема и днес за живи, в смисъл, че те не са претърпели дори и физическа смърт, като много специални и святи хора. †

---

2. *В исторически смисъл това бил Израйлският народ. А в предобразен, месиански смисъл това са християните – последователите (духовните потомци) на Христос. Спасителят (предреченият Месия) произлиза от рода на цар Давид, потомък на Авраама, Исаака и Якова.*

Проф. д-р Драгомир ***ЛАЛЧЕВ***
Институт за български език при БАН

ЗА „ИЗГУБЕНАТА“ И НАМЕРЕНАТА СЛАВА НА СЕЛИЩНОТО ИМЕ ГУБИСЛАВ, СВОГЕНСКО

От брой 19

Великата (*сугу́ба*) ектения, като част от Божествената литургия, представлява молитвен призив към Бога, започващ с думите: *Ми́ром Го́споду помо́лимся.* Ектенията се изпълнява от свещеника по време на празнично църковно служение в храма, или на открита местност при оброчен кръст, където се почита паметта на християнски светец покровител на родовете. По значение старобългарската дума *сугу́б* ‘двоен’ съответства на думата в литовски език *dvígubas* ‘двоен‘, където има и tri*gubas* ‘троен’, тоест ‘двукратен и трикратен’, срещано в балтийските славянски езици. Други подобни думи с начална сричка **су-** в българския език забелязваме при *су́мрак* ‘сгъстен мрак’, както и при *сугра́шица* „снежен валеж на дребни замръзнали зрънца, замразени дъждовни капки”, вероятно сдвоени, слепени по две едно с друго. Втората част на сложната дума е производна от *грах*, поради формата и големината на зърната. В речника на Найден Геров срещаме още диал. дума *су́грозен* ‘възгрозен, твърде грозен‘, образувана от *грозен* с представка су-, в нар. песен: „*Ала й момчето сугрозно/ без ръка, сестро, без нога”*(гоцеделчевски говор); представка су- има и в диал. думи *су́голем, су́малечек* - означаващи съответно ‘двойно голям’ и ‘двойно малък’.

Сла́вата - малка или голяма (двойна), като църковна служба датира още от Средновековието. Финалът ѝ завършва с благославяне от свещеника на присъстващите и поклонение пред кръста, след което се слага трапеза с приношенията (приносите) на стопаните. В постен ден – постни ястия, а в блажен ден – блажни. Това се спазва редовно, като се поддържа традицията на някогашните боголюбиви поколения от православния български народ да почитат паметта на своите небесни покровители и да живеят в мир и съгласие с Божиите заповеди.

В съвременния български език думата днес се употребява само с разговорното си значение ***сла́ва*** ‘светска популярност, прочутост, известност’. А пък старинното ѝ свещено значение ‘величие, блясък’ е запазено единствено в богослужението на църковнославянски език в православните храмове, както и в благодарствения възглас *”Слава Богу”*, наследен от вековната църковна традиция.

З АК Л Ю Ч Е Н И Е

В обобщения анализ на името *Губислав*, следва да допълним, че вероятно около XIII век, името на местността е звучало с истинската си пълна форма ***Суго́би слав** със значение: «две слави, отслужвани при два оброка, посветени на двама светци». За сега техните имена остават неизвестни, но несъмнено в местността се е отслужвала от свещеник двойна или двукратна лития около два каменни оброчни кръста.*

Отпадането на представката *Су-* от началната част на името със сигурност е станало доста рано, може би още през XIII-XIV век, от което се е появила съкратената форма *Губи́слав.* Доказателство за това е документалният запис в турския данъчен регистър от първата половина на следващия XV век, където селото е записано вече с кратката си форма *Губислав*. Това е пряко доказателство за неговия старинен произход.

Оброчните места пазят в себе си духът на православната вяра, крепителка на националното християнско съзнание и пазителка на добродетелите на българския народ, завещани ни от десетките поколения, преминали през вековете на нашето историческо битие. †

ПРАЗНИК НА СЛОВОТО В БОЖЕНИШКИ УРВИЧ

Събрани в приказното място над село Боженица, в подножието на крепостта Урвич, творци от гр. Ботевград, гр. Враца, с. Искрец и с. Игнатица прекараха приятни мигове в четене на свои произведения и ведра раздумка.

Домакините – ХТК „СТАМЕН ПАНЧЕВ“ бяха избрали магичното място на срещата. В непосредствена близост до общинския комплекс Урвич, сред вековните дъбови дървета и прохладата на Ботевградския балкан, след повече от година прекъсване, подновихме традиционните си срещи. Този път обаче, мястото предполагаше и по-разнообразни мероприятия. В случая това бе посещаването на историческата и археологическа забележителност – крепостта Боженишки Урвич.

Открита през втората половина на миналия век, тя остава сред най-известните средновековни крепости по нашите земи. На територията ѝ днес може да се видят останки от стените на укреплението, кладенецът за вода, скалният параклис, също така и известният Боженишки (Шишманов) скален надпис – безценен археологически извор.

На територията на крепостта са намерени множество археологически находки, някои от които се датират от времето на императорите Юстин и

Юстиниан I (6 в.). Най-интересната археологическа находка е съкровището от 1327 сребърни грошове и полугрошове с лика на цар Иван Александър, но премаркирани с името на наследника му цар Иван Шишман, и с образа на Богородица с малкия Христос на аверса (лицевата страна). Има сведения (част от икона), че скалната църква е посветена на св. Георги Победоносец.

Изкачването на върха до крепостта не бе посилно за всички, но онези, които успяха, останаха истински удовлетворени.

На срещата бяха разменени много авторски книги, бяха споделени идеи и предложения за нови събирания.

Оставаме с приятелски чувства към всички, а на организаторите благодарим от сърце.

„ Аз Драгомир писах. Аз, севаст Огнян, бях при цар Шишман кефалия и много зло патих. В това време турците воюваха. Аз поддържах вярата на Шишмана царя.“

От ХТК „ИСКРИ“ – с. Искрец †

Глория ***КОСТАДИНОВА***

ВЕЧНАТА БИТКА

Есе

Когато Покорство и Лъжа се събрали, се родила тяхната обична рожба – Власт. В началото „отрочето“ зависело напълно от своите покровители, защото те били нужни в периода на „израстването му“. С годините Власт се научил сам да ги използва като източник на своята сила и те внезапно се вселили в неговата същност, но това не означавало, че спрели да съществуват. Съвсем напротив… Те живеели във Власт, но той им позволявал често да излизат от устата и очите му. Тогава те се ширели на свобода и най-често взимали за жертва децата на Наивност. Лъжа им казвала, че вече няма да страдат, че идват по-добри времена, а Покорство винаги им повтарял, че за да получат това, което искат трябва да са търпеливи и да мълчат. Понякога дори си служел със самата Библия и казвал, че Христос също учел на търпение… След като си свършели работата, се връщали в своето убежище – в душата на своя син, където водели страшна битка с малкото човече, наречено Съвест. Един ден се разразила дълга борба между тях. Човечето паднало в несвяст и не се знаело дали някога отново ще се събуди. Това завещало дълги години на Власт, в които той щял да стои на върха и да гледа с насмешка към простотата човешка…

След години, в зората на новия ден Наивност родила дъщеря, на която незнайно защо дала името Надежда. Тя била различна от другите ѝ деца. Не вярвала на всичко, което ѝ се казва, и поради тази причина почти никой не общувал с нея. В началото Надежда много страдала от това и не разбирала защо братята и сестрите ѝ се отнасяли така. В един такъв ден, изпълнен със съкрушение, Надежда открила нещо невиждано досега. Намерила скрита книга покрита с прах. Толкова много се впечатлила, че веднага я отворила. Погледът ѝ се стелел нетърпеливо по страниците. Когато най-сетне я прочела, у нея се запалило още по-силно чувство и веднага потърсила откъде да намери следваща книга, и по-следваща, и по-следваща… Любовта към ученията растяло все повече в нея. Така Надежда се срещнала с Познанието, и така се появила Истина. Истина живеела там, където били и всички останали, но много малко хора можели да я видят, а някои, въпреки че умеели, отново се правели на слепци. Скоро Истина разбрала за господстването на Власт. Силен гняв я завзел тогава и започнала да мисли как да се справи с това положение. Единственото, което могла да направи е да се изправи срещу него. Преди да тръгне, извикала Надежда и Познание, а в себе си скрила най-голямото си оръжие наречено смелост.

Разбрал за тази наглост, Власт изпратил своите покорни слуги да спрат нарушителите на спокойствието му. Хиляди стрели се спускали от ръката на Отчаяние към Надежда, но тя продължавала да върви. Лъжа и Покорство също излезли от убежището си. Истина дълго се борила с тях, но най-сетне успяла да стигне до Власт. Сурова битка започнала помежду им. Никой на никого не отстъпвал. Истина използвала своето оръжие срещу Власт и му показала, че не се страхува от него. Чул това, Покорство паднал немощен, разбира се още бил жив, но силата му намаляла, защото сега имало някой, който не се страхува и не скланя глава.

Изминали няколко дни, но така и не се разбрало кой е победил. Не се разбрало, защото се бият и до днес, и вероятно още дълги години ще продължат да се бият, но казват още, че Истина щяла да победи, защото някой от някъде разбрал, че Надежда е още жива… †

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

ГРАНИЦА

От бр. 19

Много бързо, още през 1876 г. повечето европейски държави, в т.ч. Англия, Франция, Австро-Унгария и Италия променили мнението си за мирно даване на автономия на българските земи и подкрепили Турция за военно разрешаване на Българския въпрос.

ЕКЗАРХ АНТИМ I

Точно тук искам да припомня някои слабоизвестни исторически сведения, свързани с бележития българин и пръв екзарх на възстановената българска църква – Антим I, със светско име Атанас Михайлов Чалъков (1816 – 1888). Освен като първойерарх, той за вечни времена е запомнен и като виден политик и общественик. Без ни най-малко преувеличение, той остава в историята най-вече като борец за независимостта на църква и държава. Негови са думите**:** *"Ще бъда блажен, ако с моята саможертва възкръсне България за нов свободен живот!"*. Няма да скрия голямата радост, с която именно сега ще предоставя на любознателния читател някои по-конкретни сведения от живота на този велик българин.

Заради завидното му богословско образование Вселенската патриаршия го удостоява с архимандритски сан и го поставя за ректор на широкоизвестното и многоуважавано богословско училище в Халки, просъществувало от 1844 г. до 1871, когато било закрито от Турските власти. По силата на султанския ферман от 20 февруари 1870 г. за учредяването на Българската екзархия трябвало да се избере екзарх, който да оглави и ръководи църковно-народните дела и да бъде законен представител на българския народ пред държавната власт. Църковно-народният събор намерил такава достойна личност в лицето на Видинския митрополит Антим I.

На 16 февруари 1872 г. той бил избран за Български екзарх. Подпомогнат от Светия синод и Екзархийския смесен съвет, той бързо урежда административния апарат. Екзарх Антим отблъсквал всякакво посегателство върху чистото православие и разписаните във фермана права. Пред погледа му са ликуващият народ и дадените пред него обещания**.** *"Аз видях старци белокоси, които плачеха от радост, видях мъже, жени и деца, които възпяваха освобождението ни от гръцко иго, и навред народът ми поръча да пазя фермана и да не отстъпвам от него ни на йота."*

Екзарх Антим I полага изключителни усилия за обединяването на разпокъсания народ. *"Безспорно е доказано, че екзарх Антим тайно е приемал в екзархията и в своя дом много представители на революционните среди в България, на Букурещкия и Гюргевския комитет."* – пише известният ни историк Тончо Жечев. Това едва ли е останало в тайна за турското правителство, което започнало да таи неприязън към екзарх Антим.

Въстанията и тяхното потушаване, с нечувана и невиждана дотогава жестокост, компрометират турската държава пред Европа, но в същото време този факт е едно голямо, морално и човешко изпитание пред Екзарха – единствен народен глава. Осъждайки това варварско злодеяние той сам застрашава свободата и дори живота си. На желанието на Турската власт Екзархът да се отрече от думите си и да изрази благодарност към Турската държава, той отвръща: *"Не можем да благодарим на правителство, което коли, беси и угнетява народа!"*.

На 14 април 1877 г. с везирска заповед екзарх Антим I е свален от екзархийския престол. След кратък съд Мидхат паша го осъжда на смърт за държавна измяна, но Божията воля е друга! След скорошен преврат в Турция, присъдата е заменена със заточение и той е отведен в Анкара, Мала Азия.

Няколко дни преди това, оплаквайки хилядите невинни жертви, той привлича вниманието на Европа, но прави и нещо по-важно и значимо. Чрез Петербургския митрополит Исидор, председател на Руския Свети синод, Екзарх Антим известява Руския император Александър II (Николаевич). Четейки покъртителните думи на екзарха *"Ако Русия не се застъпи за жестоката съдба на българския народ, нека тогава българите да бъдат заличени от числото на славяните и православните."*, царят възкликва: *„България да бъде освободена!“* Тези свои думи Руския император пише на същия лист хартия – това е и неговата заповед – войната започва веднага.

През март 1878-ма, след освобождението от турско робство, в резултат на обща амнистия екзарх Антим се завръща от заточението във вече свободна България. Свободният народ го посреща с възторг. Той, макар и немощен, с огромен ентусиазъм заема екзархийския си пост. **От 14 февруари до 16 април 1879 г. екзарх Антим I председателства Учредителното народно събрание, което избира подкрепяния и от него проект за конституция.**

От 17 април до 26 юни 1879 г. председателства Първото Велико народно събрание в Търново, което избира княз Батенберг за първи български княз. Екзарх Антим е избран и за председател на Първото обикновено Народно събрание, но отказва.

Минало се още едно десетилетие и на първи декември 1888 г. той мирно се упокоил.

Само за сведение: Екзарх Антим I подпомага морално и материално освободителното движение. В екзархийския дом в Цариград той се среща с Христо Ботев (есента на 1875 г.) и други революционери, дава им пари за подготовката на Априлското въстание и ги благославя с думите: *"Бъдете благословени, Вие български чеда. Когато се върнете при Вашите другари във Влашко, предайте им, че от високия екзархийски престол, на който ни поставиха, както Вие достойни чеда на България, аз не ще престана да бъда носител на духа на народа си и с най-буден поглед и твърдо постоянство ще вървя към постигане на великата негова национална задача* (освобождението)."

През 1878 г. екзарх Антим I подкрепя Кресненско-Разложкото въстание, давайки голяма материална помощ.

На Шипка екзарх Антим полага основния камък за издигане паметник на героите, паднали за свободата на България и по единодушното решение на Народното събрание оглавява делегация до Русия, която благодари на руския народ и на Царя-Освободител Александър II за Освобождението на България.

Екзарх Антим се връща във Видин и поема ръководството на Видинската митрополия като митрополит, какъвто е бил преди да бъде избран за екзарх. Той завещава цялото си състояние за построяването на катедралата "Св. Димитър", за изграждането на читалище и за развитие на просветното дело във Видин и построява голяма двуетажна прогимназия (която и днес носи името му).

След Берлинския конгрес през лятото на 1879 г. Антим I организира масово събиране на подписи във Видинската и Врачанската епархия срещу решението за разпокъсване на Санстефанска България.

За разлика от повечето русофилски настроени политици и йереи, Антим I отстоява неизменно българските независимост и обединение. Когато разбира, че руските империалистически интереси ги застрашават, той подкрепя либералите в лицето на Петко Каравелов. Антим I попитал княз Дондуков през 1879 г. *"Вие ни освободихте от турците, чудя се, кой ще ни освободи от Вас?"*

На 14 ноември 1885 г., през Сръбско-българската война, Антим I отказва да напусне обсадения Видин с думите *"Трупът на пастира трябва да бъде там, дето пада народ и войска"*[1].

КРАЯТ НА ТРЕТОТО ЦАРСТВО

След успехите на освобождението и учредяването на новата Българска държава, следва друг голям успех – Съединението през 1885 г. С този естествен акт на обединение на повечето изконни български земи България става най-голямата Балканска държава, каквато винаги е била. Именно тогава Русия се обявява против съединението и изтегля висшите си офицери от българската армия. Грешка или не?! Всеки сам ще реши. Сигурното е, че тези нейни действия внасят известно недоверие в Руската държава и променят изцяло Руско-Българските отношения за дълъг период от време. Те изстиват още след превратa на болшевиките в началото на 20-ти век.

Съединението предизвиква голяма политическа криза в Европа. Сред Великите сили, които, макар и с особено мнение и временно, се примиряват с акта на съединението, една малка, братска нам държава напада съединена България. Това е Сърбия.

Накратко: Сърбия е княжество от 12 в., от края на 14-ти е царство, а в началото на 15-ти пада под Османско робство. До началото на 19-ти век, Сръбските територии под турска власт (Белградски пашалък или Смедеревски санджак) са започвали няколко километра северно от Ниш.

На втори ноември 1885 г. неочаквано Сърбия напада България. Нашата армия, сформирана преди 5-6 години и без висш ръководен състав, се намира на юг, на границата с Турция. Събитията в следващите няколко дни и до днес са прецедент във военното дело. Сръбските елитни войски са разбити от младата, считана за неспособна, българска армия още на позициите Сливница, Пирот, Ниш, Видин. Това е война на капитани срещу генерали. Австрия, която подкрепя Сърбия, сега поставя ултиматум за спиране на военните действия. Подписан е мирен договор със Сърбия и Съединението е узаконено. В новото Българско княжество, заради единодействието на Църква, дипломация и войска е постигнат невиждан успех. България за пореден път успява да докаже пред цяла Европа, че народът ни е справедлив и миролюбив.

Продължава в бр. 21

1. Всички сведения за живота и делото на Екзарх Антим I са събрани и подредени от автора из спомените на блаженопочившите Варненски и Преславски митрополит Симеон и Видински митрополит Дометиан, както и "Българска енциклопедия", изд. в София през 1936 г. от Н. Г. Данчов и И. Г. Данчов. Източник Pravoslavieto.com